

ство. Неговата организация „следва“ принципите на организация на етнокултурното пространство. Елементите на хайдушкото пространство и най-вече хайдушкото сборище, като негов център, усвояват съхранената информация за реалното пространство и осмисляйки я чрез идеите на хайдушкия фолклор се проектира върху него и функционира като част от него вече и чрез „своята“ информация.

Основната концепция на хайдушкото пространство се гради на базата на битуващите представи за пространството в етническата културна традиция, на напластената културна и историческа информация в реалното пространство, съхранена в селищната история и чрез динамичното взаимодействие между отделните му елементи участва в изграждането на фолклорната хайдушка история като вариант на фолклорната история. Акцент в тази концепция е хайдушкото сборище, в чийто образ се концентрират основните идеи на хайдушкия фолклор. Чрез хайдушкото сборище се възпроизвежда цялото фолклорно знание за хайдутина и хайдушката дружина и евентуалното ѝ осмисляне като символично воинство.

При разглеждането на хронотопния вариант в хайдушкия фолклор от Сливенско и опита да се разкрият основните му параметри и функции стана ясно, че пространството и времето, намирайки се в единна концепция, във всички случаи участват активно в процесите на възпроизводство на културна и историческа информация на регионално и локално равнище.

Разгледаните аспекти на времето и пространството са вероятен вариант, без да се счита, че е невъзможно друго тълкуване на базата на предложенния материал. Но, мисля, че то определено трябва да се осъществява в смисъла им на хайдушко време и хайдушко пространство като много активни елементи при изграждането на художествената система на хайдушкия фолклор и най-вече с оглед функциите му на вариант на фолклорната история и мястото му в регионалната културна традиция.